

ผู้หญิงช็อกกาย

บทที่ 3

กณาทยังคงนั่งหลบมุมรออยู่ใกล้บริเวณ จนกระทั่งเห็นผู้หญิงช็อกกายที่เขามาขึ้นจากน้ำเดินผ่านไป ทั้งคู่แต่งตัวดี ฝ่ายหญิงนั้นจัดว่าสวยทีเดียว แต่ใบหน้าที่ขมวดมุ่นแสดงอารมณ์หงุดหงิดได้ลดความสวยงามลงอย่างมาก

เสียงเธอพูดว่า “เมื่อไหร่จะจบเรื่องได้สักทีนะ”

“คงจบเร็วๆ นี้แหละ...”

กณาท หันมองแล้วลุกขึ้นเดินตามห่างๆ เห็นหนุ่มสาวเดินไปสมทบกับคู่ผู้สูงวัยที่รอคอย แล้วพากันเข้ามามุดกันอย่างเคร่งเครียด

ชายหนุ่มไม่รู้ว่าทำไมตนจึงเสียเวลามากมายรอคอยอย่างอดทน และรู้สึกไม่ดีกับคนที่สี่ จำได้ว่าหญิงช็อกนั้นตั้งใจขัดขวางการให้ความช่วยเหลือของเธอต่อเธอผู้เป็นต้นเรื่องหลายครั้ง แม้เขาจะไม่ชอบสิ่งที่ได้ยินจากเธอผู้หนึ่งที่ทำให้ฟ้าร้องสะดุ้งหวั่นไหวตกใจ แต่เนื้อตัวปกเปียกที่อ่อนบอบบาง ใบหน้าครึ่งสวยงามครึ่งน่าเกลียด น้ำเสียง ประกายตา และสัมผัสของเธอ ที่เดี๋ยวอ่อนเดี๋ยวเข้ม ยังติดอยู่ในใจเขาไม่คลาย

นายแพทย์มาถึงแล้วเข้าไปตรวจดูอาการของคนไข้ อีกครู่ใหญ่ก็กลับออกมาพูดคุยกับญาติของผู้ป่วยที่เข้าไปสอบถามอาการ คนทั้งสี่ไม่ได้เข้าไปดูหน้าตาคนป่วยเสียด้วยซ้ำ ชักถามแพทย์แล้วก็เดินตามกันกลับไป

“อย่างนี้อีกวัน-สองวันก็พากลับบ้านได้ละ...” เขาได้ยินเสียงเมื่อคนทั้งสี่เดินผ่าน

กณาท เข้าไปสอบถามอาการจากนางพยาบาลก็ได้คำตอบว่า

“น่าแปลกจริงๆ ค่ะ คนไข้อาการดีขึ้นเร็วมาก คุณหมอสั่งให้เฝ้าดูอาการอีก 24 ชั่วโมง ถ้าฟื้นตัวเร็วอย่างนี้พรุ่งนี้ก็ออกจากกระโจมปลอดภัยได้ค่ะ”

“ถ้ามีอะไรเปลี่ยนแปลง รบกวนติดต่อผมที่เบอร์โทรนี้ด้วยนะคะครับ” เขาส่งนามบัตรให้

“ขอโทษ คุณเป็นอะไรกับคนป่วยคะ”

“ผมพาเธอขึ้นจากน้ำและทำซีพีอาร์ให้เธอ ผมไม่ได้จะเรียกร้องอะไร แค่อยากให้แน่ใจว่าเธอปลอดภัยแล้วจริงๆ”

คำตอบขรมๆ และตำแหน่งหน้าที่ราชการที่ปรากฏบนนามบัตรทำให้พยาบาลสาวๆ ต้องรับปากอย่างเกรงใจ เมื่อหันหลังกลับ เขาได้ยินเสียงนางพยาบาลพูดกันอยู่ข้างหลัง

“น่าเสียดายนะ ถ้าแก้มชายไม่มีตำหนิคงเป็นผู้หญิงที่สวยงามมาก”

“แต่ถึงสวยครั้งเดียวก็มีคนติดใจแล้วนะ”

มีเสียงหัวเราะคิกคักดังตาม กณาท อยากจะหันกลับไปแก้ความเข้าใจนั้น แต่ก็ไม่ได้ทำ

กว่าจะขับรถกลับถึงบ้านก็ค่ำมากแล้ว ฟ้าร้องนอนกอดลูกฉายเฉยอยู่ กณาทรู้ว่าถ้าเธออุ้มลูกจากเตียงเด็กมานอนกอดแบบนี้ย่อมหมายความว่ายังมีบางอย่างค้างคาอยู่ในใจ เขาถามเสียงอ่อน

“วันนี้ฟ้าไปหาหมอกับมณไช้ไหม หมอว่ายังไงบ้าง ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือเปล่า”

“เรียบร้อยดีค่ะ”

เธอตอบสั้นๆ แล้วเงยบ เอียงหน้าเข้าหาลูกนั่งเฉยอยู่ เขามองเธออยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ได้แต่ถอยกลับออกไป อาบน้ำชำระร่างกายแล้วกลับมานั่งข้างๆ ที่ริมเตียง เธอนอนนิ่งเหมือนหลับ เขาก็มลงจวบที่ใบหน้าด้านข้างหลายครั้ง ครั้นเธอยังเฉยจึงลุกไปปิดไฟแล้วออกไปจากห้อง

ฟ้าร้องได้ยินเสียงปิดประตูเบาๆ นอนซึมอยู่ครู่หนึ่งจึงลุกเดินไปที่หน้าต่าง เรือนหลังเล็กถูกเปิดไฟแล้ว คินนี้กณาทคงจะนอนอยู่ที่นั่น

ความรู้สึกของเธอต่อกณาทอ่อนไหวอยู่แล้ว ทั้งๆ ที่มันเริ่มต้น

อย่างสวยงามและมั่นคงในวัยเด็ก หัวใจของเธอแตกสลายเมื่อพี่ณาที่เธอรักและไวใจเมินหนีไปรักมณฑิรา ปล่อยเธอไว้กับความผิดหวังและอับอาย หลายปีผ่านไปเมื่อกลับมาอยู่ด้วยกันอย่างคู่รัก เขาก็ทำให้เธอเจ็บปวดซ้ำอีกเพราะความเข้าใจผิดที่มีมณฑิราเป็นตัวแปรสำคัญ

ครั้งนี้เป็นครั้งที่สามหลังจากความวิปโยคโศกเศร้ากับการตายของภริที่เธอยอมให้อ้อมแขนที่อบอุ่นแข็งแรงของคนที่เคยหลงรักและไวใจโอบกอดไว้อีก

แต่ภารกิจที่ภริทิ้งไว้ก็หนักหนาสาหัสนัก จนเธอต้องการให้เพื่อนที่ดีและมีความสามารถอย่างเชววันเข้ามาช่วย และตั้งนั้นเมื่อมณฑิราร้องขอการทำงาน เธอก็ตกลง เพราะทั้งเธอเองและ กณาท ต่างก็ไม่ชอบให้เธอต้องทำงานใกล้ชิดกับเชววันตามลำพัง เธอโยตีความรู้สึกของเขาและคำครหาที่อาจเกิดขึ้น ส่วนกณาทก็ไม่ต้องการทำลายความใกล้ชิดของมิตรต่างเพศซึ่งเขาได้รู้จากมณฑิรา ว่าฝ่ายชายเคยแอบรักฟ้ารุ่งมาก่อน

เวลาผ่านไป การงานเข้าที่เข้าทาง โดยมีปัญหาบ้างประปราย แต่ความรู้สึกในความสัมพันธ์ของฟ้ารุ่งกับกณาทก็เปราะบางขึ้นทุกวัน

“..พี่ณาพูดถึงหลานสาวท่านแม่ทัพบ้างหรือเปล่า..”

ในระยะหลังๆ นี้ มณฑิรา มักจะถามคำถามนั้น และวันนี้เมื่อรพบแพทย์ที่โรงพยาบาล สาวสวยก็ถามอีก

“ไม่ได้เล่าอะไรนี้ มณได้ยินอะไรมาหรือ”

“คุณนี่หม่ากับสามีแล้ว เขาพูดกัน..สงสัยว่าพี่ณามีส่วนด้วย” มณฑิราที่มีความสัมพันธ์ลับๆ กับนายทหารในกลุ่มเดียวกัน ฟ้ารุ่งจึงได้ยินเรื่องราวในแหวดวงของกณาทจากมณฑิราอยู่เนืองๆ

“พี่ณาจะไปมีส่วนด้วยไต้ยังเง เขาแค้นู้จักกันเพราะว่าผู้หญิงเป็นหลานของนาย”

“อี แค้นู้จักกัน เขาบอกฟ้าอย่างนั้นหรือ แล้วฟ้าก็เชื่อหรือ”

ความจริงกณาทแทบไม่ได้พูดถึงเรื่องงานของเขาหรือเรื่องอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับเธอ ถ้าไม่ใช่เรื่องงานบริษัทตระการซึ่งเขาทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษา เรื่องพูดคุยก็น่าเป็นเพียงเรื่องของญาติพี่น้อง หลานๆ และเรื่องสัพเพเหระ

“พี่ณาไม่ได้เล่าอะไร คงเห็นว่าไม่มีอะไรสำคัญกระมัง”

“ก็เขาไม่ยอมให้ฟ้ารู้ละซี ลองถามดูซิว่าเขาไปไหนมาไหนกับคุณนี่มานานเท่าไรแล้ว”

ฟ้ารุ่งนึ่งไปชั่วครู่ก็พูดเสียงพรวา

“ฟ้าไม่ถามหรอก ถ้าเขาไม่ยอมให้รู้ ฟ้าจะไปอยากรู้ทำไม”

“ก็แล้วแต่..” มณฑิรายกไหล่

ฟ้ารุ่งทำที่เหมือนไม่สนใจ แต่รู้สึกหวนไหวไม่คลาย

คืนนั้นเธอรอการกลับของกณาท แต่ครั้นเขามาหนึ่งที่ริมเตียง ทั้งจับแก้มเธอหลายครั้ง เธอกลับเจยเมยและพูดกับเขาอย่างเย็นชา

เช้าวันรุ่งขึ้น กณาทแต่งเครื่องแบบนายทหาร เตรียมจะไปทำงาน แวะเข้ามาดูขณะที่เธอและสาวใช้แต่งตัวให้ลูกฉายซึ่งรถตู้ของโรงเรียนที่มีหนูเอกกับหนูเอมร่วมทางจะมารับตามเวลา เด็กชายอายุใกล้สามปีผวาจะเข้าหา เรียก “พ่อ” ซัดถ้อยซัดคำ แต่ว่าฟ้ารุ่งจับตัวไว้

“อย่าคะลูก ประเดี้ยวเข้มบนเสื่อคุณพ่อจะทิมเอาอีกนะคะ”

“ลูกฉายคนเก่งตั้งใจเรียนหรือเปล่าครับ”

เด็กชายพยายามพูดอย่างซัดถ้อยซัดคำอย่างที่ว่ารุ่งพราวสอน

“คุณครู... คุณครูบอกว่าลูกฉายเก่งที่หนึ่งครับ”

“ดีมากลูก ต้องเก่งที่หนึ่งเหมือนคุณแม่ละครับ”

คำพูดที่บริสุทธิ์ใจสะกิดฟ้ารุ่งได้เสมอ เขามักจะสนับสนุนคำพูดของใครๆ ที่พูดว่า “เหมือนแม่” และยิ้มเจย หรือไม่ก็ทำเสียงคล้ายหัวเราะขึ้นๆ ในลำคอกับคำว่า “เหมือนพ่อ” กิริยานั้นทำให้ฟ้ารุ่งเจ็บปวดน้อยใจ อดคิดไม่ได้ว่าแม้ว่าจะใส่ใจเด็กชายแค่ไหน เขาก็ไม่ใช่พ่อที่แท้จริง

บางครั้งเธอสงสัยว่าเขาจริงใจกับลูกของเธอแค่ไหน

สำหรับภณานั้น ไม่เคยฝันเกี่ยวกับหน้าที่เสมือนพ่อของหนูน้อย ที่เขาดูแลทั้งแม่ลูกมาตั้งแต่ครกรัยยังอ่อน แต่ภณาก็ดีใจมากเมื่อรู้ว่า ตนกำลังจะเป็นพ่อจริงๆ ของเด็กอีกคนหนึ่ง แต่แล้วอาการโรคหัวใจ ของฟ้ารุ่ง ที่เกิดขึ้นในระยะเวลากว่าปีมานี้และยิ่งรุนแรงขึ้นทุกทีทำให้ เธอแท้งลูก มันเกิดขึ้นสองครั้งแล้ว มันทำให้เขาผิดหวัง และยัง ผิดหวังเมื่อมณทิราพูดว่า

“ฟ้าบอกมณว่าไม่อยากมีลูกอีกแล้วละคะ.....

พืณาทคะ ถ้าพืณาทโดยดีที่จะให้ฟ้ามีชีวิตอยู่ได้อีกนานๆ ละก็ อย่าพยายามให้ฟ้ามีลูกอีกเลยดีกว่านะคะ.....

พืณาทมีลูกนายของคุณริที่จะต้องดูแลอยู่แล้วนะคะ.....

แต่ถ้าพืณาทอยากจะมีลูกของตัวเอง ผู้หญิงที่สมบูรณ์ แข็งแรงที่พร้อมและเต็มใจก็มีอยู่ อย่าท้อใจไปเลยนะคะ.....”

แม้ภณาทหมดความเชื่อถือในคำพูดของมณทิรานานแล้ว แต่ บางครั้งก็อดรู้สึกหวั่นไหวไม่ได้

“วันนี้ฟ้าจะไปทำงานหรือเปล่า”

ชายหนุ่มถามเสียงอ่อน สีหน้าเธอไม่แจ่มใส ตอบว่า

“ไม่ไปคะ หมอให้พัก”

“ดีแล้ว”

เธอต้องละทิ้งเมื่อถามว่า “พืณาทจะกลับมาทานมื้อเย็นหรือ เปล่าคะ ฟ้าจะได้ให้เด็กเตรียมไว้”

“ไม่ต้องเตรียมอะไรเพิ่มหรอกจะ พี่อาจกลับค่ำมากสักหน่อย”

ไม่มีอะไรจะทรมานใจหญิงสาวเท่ากับการที่ต้องรอการกลับบ้าน ของสามีโดยไม่รู้เวลาที่แน่นอน เธอโล่งใจทุกครั้งที่รถของเขาแล่นเข้า ประตูบ้าน แต่ครั้นร่างสูงใหญ่ที่เครื่องขริมปรากฏขึ้น เธอก็ไม่ได้ทำอะไร มากไปกว่ายิ้มทักอย่างห่างเหิน

เพราะว่ามีสาวโซ้ยอยู่ด้วยในห้อง ภณาทจึงถอยออกไปเงียบๆ ฟ้ารุ่งรู้สึกตีบตัน รู้สึกหัวใจระตุกวบแต่ก็ฝืนนั่งเฉยอยู่

ช่วงสาย ภณาทได้รับโทรศัพท์จากสาวสวยผู้เป็นหลานสาว ของเจ้านาย “คำนี้ผู้พันจะมาที่บ้านหรือเปล่าคะ”

“ครับ นายสั่งว่าถ้าว่างให้แวะมา ได้ยินว่ามีใครจะปรึกษา เรื่องอะไรสักอย่างหนึ่งครับ”

“คนที่มึ่เรื่องจะปรึกษาเป็นเพื่อนรักของคุณพ่อคะ แต่ว่าแหม... ต้องนายสั่งด้วยหรือคะถึงจะมา แล้วถ้าคุณลุงไม่ได้สั่งแต่ว่านึ่มีชวเอง ละคะ คุณจะมาไหม”

“ถ้าคุณนึ่มีชวก็นับเป็นเกียรติแก่ผม แต่ก็ต้องขึ้นอยู่กับความ เหมาะสมด้วยครับ ว่าแต่คุณนึ่มีอะไรจะให้ผมรับใช้หรือเปล่า”

น้ำเสียงเขาอ่อนสุภาพเจือหัวเราะ จะตีความว่าหยอกเย้าอย่าง เป็นกันเองก็เป็นไปได้ หญิงสาวจึงงใจตัดพ้อแงงอน

“แหม พุดชะ... ไม่ต้องสุภาพขนาดนั้นก็ได้อะ นึ่มีรู้แล้วละ ว่านึ่มีเป็นคนอื่นสำหรับผู้พัน”

“ผมไม่ได้พูดอย่างนั้นนะครับ...”

น้ำเสียงทุ้มยั้งเจือหัวเราะ ทำให้หญิงสาวรู้สึกเหมือนได้รับการ ปลอบโยนอยู่ในระดับที่น่าพอใจแล้ว ที่จะได้รับจากผู้ชายสุภาพที่เต็ม ไปด้วยความระมัดระวังผู้นี้

“ไม่ได้พูดออกมาแต่ว่าใจคิดหรือเปล่าละคะ ช่วยบอกให้รู้หน่อย นึ่มีจะได้ทำตัวถูก”

“คุณนึ่มีทำตัวเหมาะสมดีอยู่แล้วครับ”

น้ำเสียงเขาอ่อนโยนเสมอดันเสมอปลาย นิรมลรู้สึกพึงพอใจ แม้อันถึงกำแพงที่กางกัน แต่เธอก็เข้าข้างตัวเองตามความเคยชิน ที่จะมีชายหนุ่มมาสนใจ ว่าประตูที่ถูกปิดไว้พร้อมจะเปิดต้อนรับเธอ

“ถ้าอย่างนั้น คำนี้พบบันนะคะ เพื่อนของคุณพ่อต้องการความ ช่วยเหลือจริงๆ คุณลุงบรรยายสรรพคุณของผู้พันจนทุกคนอยากพบ พวกเขาเป็นอภิมาหาเศรษฐกิจกันทุกคนนะคะ”

“ถ้าช่วยอะไรได้ ผมก็ยินดีครับ”

“นึ่มีเชื่อว่าผู้พันช่วยได้แน่ๆ และพวกท่านไม่ให้เหน้อยเปล่า

หรือคณะ จะดูแลผู้พันอย่างดีตลอดไปเลย”

“เรื่องนั้นไม่ต้องกังวลหรอกครับ ผมไม่ได้นึกถึงเลย”

“น้ารักจริง เอาเป็นว่านี่ผมจะนึกแทนก็แล้วกันนะคะ จะไม่ให้คุณน้อยหน้าใครเลย”

ถึงตอนนี้กณาทได้แต่นิ่ง

ท่านแม่ทัพผู้เป็นเจ้านายของเขาเป็นข้าราชการสันโดษที่สัตย์ซื่อเที่ยงธรรม มีความสุขสงบกับการรับใช้แผ่นดิน ดำเนินชีวิตเรียบง่ายในขอบเขตของปัจจัยที่มีอยู่และที่ทำมาหาได้ แต่น้องชายของท่านเป็นนักธุรกิจมั่งคั่งที่ทะเยอทะยาน สนับสนุนกับบรรดานักการเมืองที่เรื่องอำนาจนานปี คลุกคลีกับผู้คนที่มีระดับฐานะเดียวกัน ความสัมพันธ์กับผู้คนมักอยู่บนพื้นฐานของผลประโยชน์ต่างตอบแทน ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ใช่วิสัยของเขาเลย

แต่นึกว่าจะทำอะไรให้ใครเพื่อให้ได้รับผลตอบแทน กณาทก็รู้สึกละอายใจอย่างยิ่งแล้ว

เพราะเขาไม่ต่อความ ได้แต่รับคำว่า “ครับ... ครับผม... ขอขอบคุณครับ” อย่างสุภาพ ม่ายสาวผู้โดดเด่นในวงสังคมจึงกล่าวลา

“ผู้พันคงมีงานต้องทำ นี่ผมคนว่างงานไม่รบกวนละนะคะ คำนี้พบกัน อย่าให้พวกเราต้องรอเก้อนะคะ”

เมื่อหญิงสาวตัดการติดต่อ ก็พบว่ามารดาของเธอกำลังยืนฟังอยู่นางชูลีมีอายุใกล้หกสิบปี ยังดูงดงามในอาภรณ์และสิ่งประกอบที่หรูหรา

นางถามว่า “ตกลงว่าเขาจะมาใช่ไหม”

“ต้องมาซิ แม่ เขาเชื่อฟังคุณลุงเสมอ”

“คุณลุงให้ตัวเลือกหลายคน ทำไมต้องเป็นคนนี้ล่ะลูก”

เธอตอบยิ้มๆ “หนูชอบคนนี้”

“แต่ว่าเขามีครอบครัวแล้วไม่ใช่หรือ”

เธอยกไหล่ “เขาแค่ดูแลเธออยู่ ผู้หญิงเป็นโรคหัวใจแล้วยังซึมเศร้า คงอยู่ได้อีกไม่นานหรอกแม่”

ส่วนกณาทนั้น เมื่อวางโทรศัพท์ก็หันกลับมาจดจ่อกับงานบนโต๊ะ งานของเขามีทั้งงานเอกสาร รายงานจากหน่วยงานต่างๆ การวางแผนแล้วยังงานภาคสนาม ไม่ได้นึกถึงเจ้าของเสียงใสๆ โบกหน้าคางามผู้มีชีวิตอยู่กับความพรั่งพร้อมหรูหรา ที่มีท่าทีสนใจเขาเป็นพิเศษที่เพิ่งตัดการสนทนาไปเลย

งานยุ่งจนเขาไม่อยากตอบรับโทรศัพท์ที่ส่งสัญญาณดังเรียกขึ้นอีกซ้ำเลื่องดูเห็นว่าเป็นหมายเลขที่ไม่คุ้นเคย แต่แล้วก็นึกได้ รีบคว้าโทรศัพท์ขึ้นพูด

“สวัสดีครับ”

“สวัสดีค่ะ นี่โทรจากห้องไอซียูโรงพยาบาลคัมประชาคะ”

“มีอะไรครับ อาการคนไข้เป็นยังไงบ้าง”

“คนไข้อาการดีขึ้น ออกจากกระโجمปลอดภัยแล้วค่ะ”

ชายหนุ่มรู้สึกโล่งใจ

“ดีแล้วครับ ผมนึกว่าอาการเธอแย่งเสียอีก”

“ร่างกายเธอแข็งแรงมากจนคุณหมอแปลกใจค่ะ แต่ที่จะแจ้งให้ทราบก็คือญาติเธอจะพาเธอกลับบ้านแล้วนะคะ แคร่อให้เธอรู้สึกตัวขึ้นก่อนเท่านั้น”

“แปลว่าเธอยังไม่รู้รู้สึกตัว แต่ญาติก็จะพากลับหรือครับ เรามีเหตุผลอะไร”

“ได้ยืนยันเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายค่ะ”

“ผมขอคุยกับแพทย์เจ้าของไข้หน่อยได้ไหมครับ”

“คุณหมอกงไม่รับฟังหรอกค่ะ ทุกอย่างต้องแล้วแต่ญาติ ดิฉันจะโทรเรียนให้คุณทราบแค่ครั้งนี่ครั้งเดียวเท่านั้นตามที่คุณสั่งไว้จะคะ ความจริงเราไม่มีสิทธิ์แทรกแซงในเรื่องนี้ค่ะ”

งานการยังวางอยู่ตรงหน้า แต่แม้จะไม่มีเหตุผล กณาทก็เก็บเอกสารทุกอย่างเข้าที่เรียบร้อยแล้วรีบออกจากที่ทำงาน มุ่งตรงไปยังโรงพยาบาลอย่างร้อนใจ.....